

Arrest

nr. 67 050 van 21 september 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 april 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2011 met refertenummer 6967.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsrecht op grond van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 1 juni 2010 werd het tijdelijk verblijfsrecht van verzoeker verlengd tot de duur van de arbeidskaart, namelijk tot 6 mei 2011 + 30 dagen.

Op 27 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

(...) "Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006,

Overwegende dat de genaamde U., A. geboren te T. op 15.02.1980, onderdaan van Turkije, verblijvende te (...) 9050 Gentbrugge

gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur.

Overwegende dat betrokkene deze machtiging heeft gekregen op voorlegging van een geldige arbeidskaart B.

Overwegende dat een nieuwe geldige arbeidskaart B als voorwaarde werd gesteld voor een verlenging van zijn verblijf.

Overwegende dat betrokkene een A-kaart geldig tot 06.06.2011 heeft gekregen.

Overwegende dat op 24.03.2011 het dossier van betrokkene in DIMONA werd opgezocht.

Overwegende dat uit het dossier van betrokkene in DIMONA blijkt dat zijn tewerkstelling bij de werkgever waarvoor hij een arbeidskaart B heeft gekregen effectief is gestopt op 09.07.2010.

Overwegende dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B voor betrokkene vanwege de werkgever T. (... 2610 Antwerpen) door middel van een brief van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie dd. 31.01.2011 werd afgewezen.

Overwegende dat betrokkene geen arbeidskaart B voor een andere werkgever kan voorleggen.

Overwegende dat het verblijf van betrokkene is gekoppeld aan de duur van de tewerkstelling van betrokkene.

Bijgevolg verblijft betrokkene langer in het Rijk dan de beperkte tijd waarvoor hij zijn machtiging had gekregen om in België te verblijven.

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan hem bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovacije, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting, van het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook beroept verzoeker zich op een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt.

(...) "Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet

volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo dient verzoeker op 27 april 2011 binnen de dertig dagen het Belgische grondgebied te verlaten omdat hij geen arbeidskaart B kan voorleggen.

Dat verzoeker evenwel opmerkt dat hij nog steeds in het bezit is van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 6 juni 2011.

Dat verzoeker geenszins een bijlage 13 kon worden betekend nu hij nog steeds in het bezit is van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 6 juni 2011.

Dat verzoeker het recht heeft om in België te verblijven gelet op zijn geldige verblijfskaart (en gelet op zijn huwelijk cf. infra).

Dat verweerder geenszins motiveert waarom met verzoekers legaal verblijf en bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 6 juni 2011 geen rekening dient te worden gehouden.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, het rechtszekerheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet, en einde gesteld aan de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden met beperkte duur. In de bestreden beslissing wordt nader gemotiveerd dat verzoeker gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur, na voorlegging van een geldige arbeidskaart B. Deze machtiging tot een verblijf in België werd verlengd tot 6 mei 2011, na voorlegging van een nieuwe geldige arbeidskaart B. Na onderzoek van het dossier van verzoeker in DIMONA op 24 maart 2011 bleek echter dat zijn tewerkstelling bij de werkgever waarvoor hij een arbeidskaart B had verkregen effectief is gestopt op 9 juli 2010. Bovendien kon verzoeker geen arbeidskaart B voor een andere werkgever voorleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris verduidelijkt in de motivering van de bestreden beslissing dat het verblijf van verzoeker gekoppeld is aan de duur van zijn tewerkstelling.

De motivering van het bestreden besluit stelt verzoeker in staat te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het door hem bestreden besluit is gegrond, zodat voldaan is aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker meent echter dat het niet correct is van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om op 27 april 2011, met verwijzing naar artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet, een beslissing te nemen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

omdat het tijdelijk verblijfsrecht van verzoeker geldig was tot 6 juni 2011. Hieruit blijkt dat verzoeker in wezen in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

In zoverre verzoeker doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht, weze opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1 ° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2 ° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3 ° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

In casu heeft verweerder in de motivering van de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker geen arbeidskaart B meer kan voorleggen waardoor verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Deze vaststelling vindt zijn grondslag in de stukken van het administratief dossier en wordt op zich ook niet betwist door verzoeker. Nergens staat in de voormelde wetsbepaling te lezen dat slechts een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven nadat een eerder toegekende machtiging tot verblijf is verstreken. Integendeel, deze bepaling vormt juist de rechtsgrond om een toegekende machtiging eerder te beëindigen. De verweerder heeft geheel terecht en binnen de haar ter zake toebedeelde bevoegdheid een bevel gegeven aan verzoeker om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel van verzoeker is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“(…)

Dat, algevolg van de verzoekers betekende bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.04.2011, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn echtgenote, met wie zij samenwoont te 9050 Gent, (...), wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel².

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt .

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken⁴.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.04.2011 (bijlage 13), genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn echtgenote woont (een familieleven welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

(...)”.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé-en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996,

Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 februari 2011 is gehuwd met mevr. G.(...) voor het Turks consulaat te Antwerpen en dat hij sinds 26 oktober 2009 op hetzelfde adres staat ingeschreven als mevr. G.(...). Aldus maakt verzoeker zijn gezinsleven aannemelijk.

Voorts blijkt dat verzoeker sinds 25 september 2009 over een tijdelijk en voorwaardelijk verblijfsrecht beschikt. Deze tijdelijke en voorwaardelijke verblijfsvergunning die slechts in september 2009 werd toegekend aan verzoeker kan geenszins beschouwd worden als een voortgezet verblijf. *In casu* is er aldus geen sprake van een inmenging in het gezinsleven van verzoeker. Evenwel dient te worden nagegaan of er sprake is van een positieve verplichting voor de Belgische staat om verzoeker op zijn grondgebied toe te laten. Bij de beoordeling van deze positieve verplichting heeft het EHRM meermaals in zijn rechtspraak gesteld dat het nagenoeg onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Hij beperkt zich enkel tot de bewering dat hij geen familieleven in zijn land van herkomst kan leiden. Dergelijke vage bewering overtuigt de Raad geenszins. Zowel verzoeker als zijn echtgenote hebben de Turkse nationaliteit. Verzoeker verblijft bovendien slechts sinds 2009 in België en werkt momenteel niet. Wat zijn echtgenote betreft, blijkt dat zij sinds 2004 in België verblijft. Verzoeker brengt geen verdere verduidelijkingen aan aangaande de situatie van zijn echtgenote. Zo is het niet duidelijk of zij werk heeft

of niet, of zij andere familieleden heeft in België, ... Verzoekers vage bewering laat niet toe te besluiten tot de onmogelijkheid om een gezinsleven te leiden in zijn land van herkomst. Aldus wordt niet aangetoond dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting zou bestaan om verzoeker om haar grondgebied toe te laten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU